

Dat 2010-09-11	Län Skåne	Kommun Ängelholm	Stift Lund	Församling Strövelstorp	Kyrkogård Ausås
Inventare Ingvar Nilsson	Fotograf Ingvar Nilsson	Original förvaras Kyrkoarkiv	Bilder år 2005	Kvarter Södr D	Gravplats nr 52-53

Översiktsbild	Detaljbild
	

Gravvårdstyp (t.ex. stående, liggande, material)	Stående hög svart polerad sten. I övre hörnen dekorerer i form av roskvistar. Högst upp ett försänt kors.
Inskriptionstyp (t.ex. försänt, upphöjd, metallbokstäver)	Försänt
Omgärdning (t.ex. sten, häck, staket)	Buxbomshäckar
Ytmaterial (t.ex. sand, singel, stenplattor)	Singel
Växtmaterial (t.ex. träd, buskar)	Inget

Inskription (/ = radbrytning)	Edvin Svensson / * ¹⁸ / ₄ 1888 † ³ / ₃ 1969 / Ellen Thall / * ¹³ / ₂ 1903 † ³⁰ / ₃ 1977 / Vad jorden gömmer / hjärtan aldrig glömmes /
Citat (/ = radbrytning) t.ex. psalm- el. bibelvers, med för aktuell tid relevant översättning	---

Porträtt / Speciella noteringar, Övrigt:

Edvin Svensson, kallad Meve från Måsahused, var son till Sven Pålsson o Lina som bodde med enda barnet Edvin i Humlarp intill Humlebäcken.

När Edvin Svenssons far hade avlidit köpte Edvin huset omedelbart öster om Kaj Svenssons föräldrahem Humlegården och flyttade in tillsammans med sin mor Lina. Efter Linas död blev så småningom Ellen Thall hushållerska hos Edvin Svensson.

Ytterligare uppgifter på nästa sida ur boken *Livet på landet* av Kaj Svensson.

Meve från "Måsaahused"

När tanken snubblar tillbaks 70 år i tiden stannar minnet framför en man, en enkel lite tystlåten och kanske försagd, men en man som alltid var beredd att hjälpa till när det behövdes. Det var "Meve" i barnamun. Hans riktiga namn var Edvin Svensson. Han var född i "Måsaahused", en liten byggnad som låg nere vid kanten av en mosse strax intill Humlebäcken. Huset bestod endast av två rum och kök och lutade ner mot bäcken. Jag minns en gång när jag som liten besökte huset när de hade målat och tapetserat med randiga tapeter. När tapeterna sattes på lodrätt på en vägg så lutade allting snett.

Edvin bodde här tillsammans med sina föräldrar. Hans far hette Sven Pålsson och var gropare, ett arbete som knappt förekommer i modern tid. Det gällde att dränera åkrarna och gräva de gropar som behövdes för tegelrören. Någon lantbrukare hade kanske fått uppgjort en s.k. dräneringsplan, men ofta var det Sven Pålsson, som själv med hjälp av famnamått mätte ut var groparna skulle göras. De första spadtagen togs med vanlig spade, därefter användes en dräneringsspade som var smalare och något längre. Till slut skulle rörsleven användas då själva botten för rören utformades. Det gällde att få fall på ledningen, ofta fick man prova detta med vatten. Tegelrören hade körts ut och lagts på kanten av den uppgrävda gropen. Groparen plockade ner och lade dem tillrätta och fyllde på jord. Att hålla på dagen i ända att gräva i styv lerjord var sannerligen ingen lek. Tyvärr gjorde man ofta det onödiga felet att man lade ner för smala rör, kanske av sparsamhet. De grövre var något dyrare. Ett entums tegelrör fylldes snabbt igen av jord eller av rötter. Under torra somrar kunde sockerbetsrötterna tränga ner ända till rören.

Lina stod lik

Edvins mor hette Lina (möjligen förkortning av Karolina). Hon var en liten blyg gumma som fick rätta sig efter Sven som hade ett häftigt humör. En gång fann han lådor med dricksglas uppe på vinden. Det var glas som Edvin vunnit på ett lotteri. Lådorna fick ej stå där utan kastades helt resolut ner och glasen gick sönder. Som ung hade Edvin haft sällskap med en flicka, men det förbjöd Sven. Sven Pålsson var helt utsliten när han dog någon gång i början av 1920-talet. Edvin köpte huset intill mitt föräldrahem, som "Petemoran" och Johannes bott i, och flyttade dit med sin mor. Lina var en hjälpsam kvinna och var ofta inne hos min mor. Hon stickade strumpor åt oss eller "förfotade" strumpor, det vill säga stickade nya fötter i dem. Var knäna slitna hände det att hon stickade nya och fällde in. En gång hade Lina, som då började bli gammal och senil, gjort fel och stickat i knät på fel håll. Hon fann sig dock tillrätta och förklarade att hon hade stickat en bra has. Alla hade på denna tid stickade svarta ullstrumpor.

En varm sommardag i mitten av 1920-talet dog Lina. På den tiden fanns det inga bårhus där liken kunde stå till begravningen utan detta fick ordnas i hemmet. Lina fick "stå lik" i bästa rummet. Edvin hade hängt vita lakan för fönstren och hade skaffat is nere från mejeriet och satt under sängen där hon låg. Vi barn fick gå in och se på henne.

Så småningom blev Edvin trött på att bo ensam och skaffade sig hushållerska. Hon hette Ellen Tall. (På gravstenen stavas namnet Ellen Thall, min anm.). Hon hade två barn. Den yngsta, Maja-Lisa, fick följa med till Edvin. Huset delades upp så att Edvin fick två rum och Ellen två. Någon form av sambo blev det ej tal om, men Ellen var duktig och skötte väl om både Edvin och huset och även den stora trädgården.

Edvin kunde med allt som rörde sig på ett lantbruk och anlätades därför av alla lantbrukarna i trakten. Hemma hjälpte han till med dränering, ett arbete som han lärt av sin fader. Ibland hjälpte han till vid skörden och alltid vid tröskningen. Han brukade då lava halmen även om han tyckte det var ett arbete som slet på kläderna. Edvin hade många redskap och vi lånade allt av honom utan att egentligen tänka på att vi kunde köpa dessa grejor. Hemma låg ej Edvin på latsidan. Han skaffade en enkel maskin för tillverkning av cementpannor till tak. Han blandade grus och cement till en ganska hård konsistens som han packade för hand ner i en form, varefter han strödde röd färg över och tryckte ner överdelen. Med en spak kunde pannan lyftas ur formen och placerades ute på gården för torkning. Dessa cementpannor blev verkligt bra och vi täckte ett par av taken med dem. Edvin hade även formar för att tillverka urnor. Jag köpte flera stycken, som placerades ute i trädgården och någon är kvar ännu som ett minne av Meve, som vi alla tyckte så mycket om.